

Israelsmissionens

Avis

EVANGELIET OG DEN JØDISKE VERDEN

NR. 2 APRIL 2010

FORMANDSBERETNING
Israelsmissionens tidligere arbejde i Lwów, Polen i perioden 1923-1939 brugte Kai Kjær-Hansen i sin formandsberetning som eksempel på den kære og svære Israelsmission. Se siderne 4-5.

DET DANSKE FÆLLESSKAB
Volontører skriver hjem om en vigtig del af volontøropholdet: fællesskabet med de andre. Se side 11.

“...Jeg beder af hele mit hjerte til Gud om at jøderne må blive frelst” (Rom 10,1)

Skal vi hellere lade folk i fred?

Selv om biskop Niels Henrik Arendt var vært for et stort stiftstævne i Haderslev samme dag, som Israelsmissionen holdt jubilæumsfest, tog han alligevel tid til at komme til Christiansfeld for at holde foredraget "Kirkens liv er mission – uden mission dør kirken".

Foredragets titel signalerer klart, hvor biskop Arendt selv står i denne sag. Som han formulerede det med nogle spørgsmål, som han efterfølgende belyste: Tænk, hvis apostlene på pinsedagen havde sagt: "Skal vi gå ud og fortælle, hvad vi har set og hørt, eller skal vi hellere lade folk i fred?" Tænk hvis Ansgar havde rejst spørgsmålet: "Er det mon overhovedet vores opgave at give evangeliet videre?" Og tænk hvis Martin Luther havde sagt: "Jeg beholder det for mig selv!"

En fest med minder og fremtid

Af Bodil F. Skjøtt

▲▲ Fortab jer ikke i minderne.

Sådan lød opfordringen da Israelsmissionen i 1935 fejrede 50-års jubilæum. Den gang var det den daværende formand Frederik Torm, der kom med formaningen. Lørdag den 20. marts var det den nuværende formand, Kai Kjær-Hansen, der gentog opfordringen – 75 år senere og i nu i forbindelse med 125-års jubilæet.

Årsmødet og jubilæet blev afholdt i Christiansfeld, i korsalen i Ydre Mission Hus. Korsalen, der til daglig udmærker sig ved at være meget enkel og næsten uden udsmykning helt efter den tradition, som man har i Brødremenigheden, var i dagens anledning forvandlet til en rigtig festsal. At årsmødet blev afholdt på en lørdag – en sabbat – var markeret med to sabbatslys på alle de runde borde. At det var forår og snart påske, blev markeret med gule påskeliljer og forårsgrønt overalt i salen.

Formiddag og minder

I anledningen af de 125 år be-

Ingen fødselsdagsfest uden fødselsdagslagkage – bagt af Ronald Pedersen, Horsens.

Israelsmissionens medarbejder, Jeanette Wind, havde været i "kælderen" og fundet gamle ting frem fra Israelsmissions gamle missionsudstilling og etableret den på ny.

gyndte årsmødet allerede kl. 10 om formiddagen med et program, som ikke mindst appellerede til tidligere medarbejdere, bestyrelsesmedlemmer og trofaste venner gennem lang tid.

Disse skuffede da heller ikke, men mødte talstærkt op til en formiddag med overskriften "Mens vi endnu husker". Her blev fremdraget minder, som fremhævede højdepunkter og såvel teologiske som økonomiske kampe, der hver for sig understreger det, som var årsmødets tema, nemlig "Den kære og svære Israelsmission".

Eftermiddag og mission og missionsudstilling

Til frokosten sluttede Israelsmissionens Unge sig til flokken, idet de om formiddagen havde haft generalforsamling. således at over 125 mennesker deltog i eftermiddagens program, som blev indledt med en introduktion til den missionsudstilling, som tidligere var en vigtig del af Israelsmissionens informationsarbejde. Udstillingen var i dagens anledning blevet "genoplivet" og mange brugte pauserne til at studere den nærmere. Det samme

gjaldt Israelsmissionens "læsesal" fra Toldbodgade 5 i 1924.

Biskop Niels Henrik Arendt havde selv 500 gæster til et stort stævne i Haderslev, men havde alligevel prioriteret at være med og holdt et foredrag med emnet "Kirkens liv er mission – uden mission dør kirken", et altid aktuelt emne til en missionsfest og et højaktuelt emne i den konkrete debat om, hvorvidt der er mere end én vej til Gud. Med sit foredrag bakkede biskoppen – om end med andre ord – op om Israelsmissionens slogan: hvis ikke Jesus er alles frelser, er han ikke frelser for nogen.

Efter kaffepausen og formandsberetningen kunne deltagerne vælge mellem tre seminarer eller en byvandring i Christiansfeld, inden middagen blev serveret.

Aften og de unge stemmer

Hvis det var den ældre generation, der overvejende lagde stemmer til formiddagens program var det til gengæld de yngre der prægede aftenen. Arne Hougaard, tidligere IU-formand, understregede i sin festtale, at Guds trofasthed, som var talens

tema, først og fremmest betyder, at Gud er trofast mod sig selv og sine løfter og ikke mod vore ønsker og ideer. Guds mission afhænger ikke af vores styrke, men han giver os sin styrke, og hans nåde er os nok.

Gennem andre unge stemmer blev der givet glimt af Israelsmissionens forgrenede arbejde, som også i dag omfatter bibelarbejde, diakoni, teologi og freds- og forsoningsarbejde. Det meste sker i samarbejde med messianske jøder og andre missionsorganisationer. Disse var denne aften repræsenteret af generalsekretæren for den norske Israelsmission, Rolf Gunnar Heitmann, som fortalte om udfordringerne fra Østeuropa i dag, samme sted som Israelsmissionen begyndte sit missionsarbejde.

Festen blev rundet af 12 timer efter, at den var begyndt – med en flot musikandagt, inden formanden lyste velsignelsen og rettede en tak til alle, som var kommet, for fest uden gæster er der ikke meget ved. Ligesom minder fra fortiden kun får værdi, når de giver inspiration til arbejdet i fremtiden.

Israelsmissionen om 1-2-5 år

Af Bodil F. Skjøtt

Vi har netop holdt årsmøde og fejret Israelsmissionens 125-års fødselsdag. Årsmødet brugte vi til bl.a. at fortælle Israelsmissionens historie gennem disse 125 år. Det er svært – og ganske uforpligtende – at forestille sig, hvordan Israelsmissionen ser ud om bare 25 år – for slet ikke at sige 125 år. Selv om vi heller ikke kan se fem år frem, så er vi – hvad enten "vi" er lønnede medarbejdere, bestyrelsesmedlemmer, frivillige medarbejdere eller venner – forpligtet på at gøre os tanker om og lægge planer for de næste 1, 2 og 5 år. Hvad kan og hvad skal vi bruge de næste 1-2-5 år til? Hvor skal det kunne ses og mærkes, at der er noget der hedder Den Danske Israelsmission, og hvor kan vi gøre en forskel?

Er det for store spørgsmål at stille til en lille organisation inden for en så kort tidsramme? Havde vi skullet starte fra bunden, ville det være det, men det skal vi jo ikke. Vi har faktisk 125 års erfaring med relationer, forståelse og færdigheder, som vi har samlet op undervejs. Meget har forandret sig, men vi befinder os som missionsorganisation stadigvæk i den dynamik, som to citater fra Romerbrevet skaber: At evangeliet er en "Guds kraft til frelse for enhver, som tror ... for jøde først" (1,16) og "Jeg beder af hele mit hjerte til Gud om, at jøderne må blive frelst" (10,1). Det er vores overbevisning, det er vores nød, og det skal bestemme vores tjeneste.

Vore jødiske rødder

Hvordan ser en tjeneste så ud – i Danmark, i Israel og andre steder i verden? Det er den opgave, som hedder at bevidstgøre kirken – i Danmark og andre steder – om at den kristne tro har jødiske rødder

og et jødisk udgangspunkt. Den opgave er vigtig, for rødder giver næring og skaber forankring. Det gælder også kirkens jødiske rødder. Og så kan en bevidstgørelse om kristentroens jødiske udgangspunkt skabe forpligtelse og engagement i forhold til det jødiske folk i dag. Det skal vi fortsat arbejde for i Danmark (og vi skal ikke tro, at antisemitisme ikke vil dukke op igen). Men vi skal også gøre det blandt vores kristne brødre og søstre i Asien og Afrika, hvor kirken vokser, men hvor de ikke har samme historie med det jødiske folk, som vi har. På godt og ondt. Jeg vil håbe, at vi – sammen med andre missionselskaber – kan komme i gang med at minde kirken andre steder om deres jødiske rødder, så det skaber samhørighed med og kærlighed til det jødiske folk.

Vision og trofasthed

Sidste år formulerede vi en vision, som sagde, at vi ville "styrke evangelisations- og

Bodil F. Skjøtt fortæller om missionsudstillingen.

menighedsarbejdet i Israel i et tæt samarbejde med grupper og menigheder i den messianske bevægelse". Det har vi gjort – om end med små skridt – gennem de ansættelser og økonomiske prioriteringer, vi har foretaget. Nu er der brug for, at vi holder fast ved dette og viser trofasthed over for vores samarbejdspartnere og de missionærer, vi selv har været med til at sende. Så de små skridt kan blive både større og mere faste. Her tænker jeg på menighedsarbejdet i Jaffo, hvor der er rigtig mange udfordringer og muligheder til lidt for få ressourcer. Og så tænker jeg på menighedsarbejdet i Jerusalem

og samarbejdet med Caspari Center med fokus på uddannelse til de messianske menigheder.

Og så håber jeg, at den arbejdsform, vi har i Israel med netværk og samarbejde med andre, kan inspirere vores måde at arbejde på i Danmark over de næste fem år, så vi får skabt dynamiske netværksgrupper, hvor frivillige indgår i et samarbejde med de få lønnede medarbejdere, vi har. De skal netop være "fri" og "villige" og have mulighed for at involvere sig i det, de brænder for – så længe vi sammen kan brænde for og bede Gud om, at jøderne må blive frelst.

Jubilæumshilsen fra Israel

Nye i en gammel bevægelse

Af Jakob Wilms Nielsen, Jerusalem

Ung vin på gamle lædersække? Sådan skulle man måske tro, det kunne føles at være (forholdsvis) ung og nyansat i en 125 år gammel bevægelse. Jo ældre man bliver, desto vanskeligere bliver det at ændre rutiner og holdninger. Vi ved, hvad der virker, så hvorfor lave om på det?

Jesus advarer i Markusevangeliet kapitel 2 imod at fylde ny vin på gamle lædersække, for gør man det, vil den nye friske vin sprænge de gamle slidte sække. Som vinen kan ødelægge de gamle lædersække, sådan rummer ungdommens gåpåmod og forandringslyst måske også i sig risikoen for at komme til at rive en gammel bevægelse fra hinanden. Men svaret er alligevel nej. At være ung og nyansat i

Den Danske Israelsmission føles ikke som at være ny vin på gamle sække. Vores bevægelse er ikke en gammel, ubevægelig lædersæk.

Nej, i virkeligheden er en af hemmelighederne ved, at Den Danske Israelsmission kan få lov at fejre 125-års jubilæum, måske netop evnen til at tilpasse sig forskellige situationer og tidernes skiften. For meget har ændret sig i løbet af de sidste 125 år. Betingelserne for Israelsmission har vel været omtrent så forskelligartede, som man overhovedet har kunnet forestille sig. Israelsmissionen har skullet navigere igennem to store verdenskrige, har oplevet oprettelsen af staten Israel og været aktiv medspiller i fremkomsten af den messianske bevægelse. Måske har netop disse ret så skiftende betingelser for arbejdet været med til at bevare dynamikken i vores gamle bevægelse.

Forandringsparathed har været en helt nødvendig faktor for alle

engageret i Israelsmission i løbet af de sidste 125 år og har været med til at skære alt det unødvendige væk.

En smidig organisation

Der er ingen hellige køer i Israelsmissionen. Vi har ikke uopgivelige projekter eller arbejdsmetoder, som der ikke må pilles ved. Vi har et uopgiveligt fokus på evangeliets kerne og på at ville arbejde for evangeliets spredning og vækst blandt jøderne. Og hvordan det fokus bedst bevares, afhænger af den aktuelle situation. Hvis noget ikke længere fastholder os i vores fokus på evangeliets spredning blandt jøderne, så kan vi uden problemer opgive det. Og hjælper en ny aktivitet os med at fastholde vores fokus, så har vi ingen problemer med at gå ind i nye projekter. Dette gør det utroligt spændende at være en del af Den Danske Israelsmission.

Vores bevægelse er på ingen måde karakteriseret af metal-

træthed eller stagnation. Vi har visionære ledere, som tør tænke nyt og fremad, og som styrer en dynamisk bevægelse, der søger at fastholde det gamle fokus, men på stadig nye måder. Så nej, vi den yngre del af Den Danske Israelsmission er ikke den unge vin på gamle lædersække. Vinen er evangeliet om Jesus, som vi

søger at give tilbage til jøderne. Og er en lædersæk blevet for gammel til at tjene det budskab, så smider vi den væk og fylder budskabet på en ny.

Så hjerteligt tillykke med de 125 år til vores gamle bevægelse. Vi "unge" her i Israel er stolte over at kunne være med.

Jubilæumsgave til Israelsmissionen

Tak for en jubilæumsgave til det fortsatte arbejde nu og de næste 1-2-5 år.

Gaven kan sendes på et girokort. Man kan også give gaven online på

www.israel.dk

Sekretariat

Sekretariat
Ydre Missions Hus
Nørregade 14
6070 Christiansfeld
Tlf. 7456 2233
Kontorassistent
Jeanette Wind
@: kontor@israel.dk
Girokonto 305-4500
Bankkonto: Reg. nr. 9743
konto nr. 0003054500

Hjemmeside.
www.israel.dk
Generalsekretær
Bodil F. Skjøtt
Tlf. 7356 1276
Mobil 2371 8264
@: general@israel.dk
Ungdomssekretær
Se s. 8

Landsstyret

Formand
Teol. dr. Kai Kjær-Hansen
Tlf. 8622 6470
@: kkh@israel.dk
Næstformand
Forhenværende MF
Henning Lysholm
Christensen
Tlf. 9722 3148
@: lysholm@post10.tele.dk

FU-medlem
Sognepræst
Peter Ø. Jacobsen
Tlf. 7592 0121
@: poej@km.dk
Konsulent
Bent Jakobsen
Tlf. 7594 2991
@: herdisogbent@gmail.com

Familiebehandler
Merete Pihl Konrad
Tlf. 22723363
@: meretepihljacobsen@googlemail.com
Cand.mag.
Hanne Skjøstrup Mikkelsen
Tlf. 8730 3077
@: hanne@israel.dk

Redaktionel medarbejder
IMT
Jørgen Hedager Nielsen
Tlf. 7586 1221
@: hedager@israel.dk
Sognepræst
Heinrich W. Pedersen
Tlf. 7588 3012
@: hwpe@km.dk

Udsendinge

Jaffo
Lisbeth og Christian
Rasmussen
Immanuel Church,
Rehov Be'er Hofman 15,
P.O. Box 1783
Tel Aviv 61016, Israel
Tlf.: +972 3 682 0654
Fax: +972 3 682 6409
@: rasmussen@israel.dk

Uffe Torm taler ved jubilæumsstævnet med sin farfars buste på talerstolen.

Frederik Torm med skrammer

Busten af professor Frederik Torm, formand for Israelsmissionen i perioden 1921-1949, befinder sig til daglig i generalsekretær Bodil F. Skjøtts kontor, hvor "han" holder øje med hende. Ved jubilæumsfesten var "han" bragt op i festsalen og placeret ved talerstolen. Han og hans søn, Axel Torm, som efterfulgte ham som formand til 1975, blev omtalt adskillige gange under jubilæumsfesten.

Formiddagens program begyndte med afsyngelse af lejlighedssangen "Halvhundred Aar" – sunget ved 50-års jubilæet for Københavns Kredsforbund i 1935. Den går på melodien "Nu rinder solen op" og er skrevet af Inge Hofman-Bang, der som frivillig medarbejder og redaktør

var med i arbejdet i et par generationer. Andre af hendes sange blev også sunget ved festen.

Når temaet nu var "Mens vi endnu husker" var det ikke vanskeligt at synge den 75-årige lejlighedssang, hvis første vers lyder:

*Vi fejrer Højtid nu og vil da drage
det Dække bort, der skjuler Fortids
Dage,
vil kalde frem i Lys, hvad Minder
gemmer.
men som – en daglig Dag
i Stræben, Kamp og Jag –
saa let vi glemmer.*

Busten af professor Torm har gennem tiderne fået nogle skrammer. Kai Kjær-Hansen fortalte, at man havde overvejet at få busten restaureret, men opgivet denne tanke, for – som han sagde – professor Torm fik sine skrammer i livet og påført

også undertiden andre nogle skrammer. Noget tilsvarende gælder os andre. "Også nogle af os, der er til stede her i salen har i årenes løb påført hinanden skrammer. Engang troede man måske, at Gud velsigner på grund af os. Jo ældre man bliver, erfarer man, at Gud velsigner på trods af os og de skrammer, vi giver hinanden. Man er et 'u-menneske', dersom man ikke er rede til at tilgive andre. Man er et 'over-menneske', dersom man tror, at man ikke selv har påført andre skrammer og ikke har brug for tilgivelse."

Og herefter gik det slag i slag, hvor ti personer kort fortalte om minder fra deres eget engagement i Israelsmissionen i perioden fra ca. 1950 til omkring år 2000. Alt sammen i små glimt.

Formiddagens ti talere

Uffe Torm – om barndomshjemmet og personer, der kom dér i 1950'erne.

Hakon Bojsen – om arbejdet på Den skotske Skole i Jaffo 1962-1965.

Birthe Bojsen – om samværet med Karen og Eli Bøgh i Tel Aviv 1962-1965.

Birgit Lindgreen – om ungdomsarbejde ca. 1970 og missionær Nathanael Hirsch.

Svend Erik Larsen – om debatter i landsstyret om mission og dialog 1973-1984.

Vilhelm Væрге – om den økonomiske krise ved 100-års jubilæet i 1985 og den internationale kamp for at fastholde Israelsmission.

Peter Schmidt – om arbejdet som landssekretær 1991-1995 og Israelsmissionens torarulle.

Benny Birk Mortensen – om mødet med DIM i 1976 og udfordrende forhold i landsstyret 1986-1994.

Birgit Lindgreen i samtale med Kai Kjær-Hansen

Hanne Refslund – om Ebenezerhjemmet og dets beboere 1987-1991 som sygeplejerske.

Henrik Engelbrekt Refshauge – om tiden som den første ungdomssekretær 1999-2003.

Ville Scheradsky få opholdstilladelse i dag?

Uffe Torm, søn af Israelsmissionens mangeårige formand Axel Torm fortalte om formiddagen om sit barndomshjem og dem, der kom der. I et følgende nummer af avisen bringes hele indlægget. Om Abraham Scheradsky sagde han:

"Blandt de mennesker, der ofte kom i barndomshjemmet med tilknytning til Israelsmissionen, husker jeg især den legendariske jødekristne missionær Abraham Scheradsky. Det gør vel alle, der blot mødte han en enkelt gang. Han lærte heldigvis aldrig at tale rigtig dansk (og havde derfor næppe fået opholdstilladelse i Danmark i dag!). Men med hans gebroknede, charmerende danske gik han lige ind i både kristnes og jøders og ældre, unges og børns hjerter. En sand missionær i ordets bedste betydning."

Lørdag eftermiddag og aften

Bidrag af tidligere udsendinge

I 1924 flyttede Israelsmissionen til nye lokaler i Tolbodgade 5 i København. Læsesalen var reetableret i salen, og Hans-Ole Bækgaard bød indefor og fortalte om dens indretning, og hvad man tilbød af læsestof for jøder. Ikke kun bibler, men også jødiske tidsskrifter og bl.a. H.C. Andersen på jiddisch.

Jan Mortensen

tog os om aftenen med til menigheden i Jaffo og fortalte om messianske jøder, som havde gjort indtryk på ham, mens Vicka og han var præstepar i Immanuelkirken. Vi hørte ikke blot om deres kampe som Jesus-troende jøder i Israel, men også om deres frimodighed og vidnesbyrd, som tjener til eksempel for os.

Klezmer-musikanterne Orla F. Møller og Martin Lysholm Hornstrup.

En god ven fra Norge

Generalsekretær i Den Norske Israelsmission, Rolf Gunnar Heitmann fortalte om aftenen ikke blot om fortidens Israelsmission i Østeuropa, men også om den nutidige, som hans selskab er involveret i.

Den Norske Israelsmission kan føre sin historie tilbage til 1844 – altså over 40 år tidligere end den danske. Samarbejdet mellem de to selskaber har altid været nært – og er det stadig.

Avisen

Jerusalem
Jakob Wilms Nielsen
Den Danske Kirke
Bar Kockba Street 91/5
IL-Jerusalem 97892
Tlf. +972 77 5324 254
@: jakobwn@israel.dk

Volontører i Jaffo
Annette og Martin L. Jensen
@: lindbergmartin@hotmail.com

Lisbeth Olesen
@: lisbeth_olesen@yahoo.dk

Volontørkoordinator i Israel
Lise Bach Nielsen
@: lisebn@israel.dk

Musalaha
Jonathan Thormann Nielsen
@: jthormann@gmail.com

Eva Jacobsen
@: eveh86@gmail.com

Louise Vibjerg Thomsen
@: louise_v_thomsen@hotmail.com

Evangeliet og den jødiske verden
Oplag: 5.000
ISSN 0907-2314

Eftertryk tilladt
ved kildeangivelse

Redaktion
Birger Petterson
Bodil F. Skjøtt
Kai Kjær-Hansen
(ansv. for siderne 1-10)
Box 11, 8520 Lystrup
Tlf. 8622 6470
@: dimavis@israel.dk

Adresseændring meddeles til Post Danmarks lokale postkontor, hvor efter Israelsmissionens Avis automatisk bliver sendt til den nye adresse i Danmark. Ved flytning til udlandet, Færøerne og Grønland meddeles flytning til Israelsmissionen.

Layout: Orla Møller, Ydre Missions Hus
Tryk: Vinderup Bogtrykkeri a/s,
7830 Vinderup

Jesus – vejen til Gud for jøder og ikke-jøder

Det er et privilegium at få lov til at være med ved Israelsmissionens 125-års jubilæum og holde fest under temaet "Den kære og svære Israelsmission". Den Danske Israelsmission, som blev stiftet i 1885, var kun ét ud af mange jødemissions-selskaber, som så dagens lys i det 19. århundrede.

Flere Flere af disse eksisterer – Gud ske lov! – stadig væk og har trods beskyldninger om antijudaisme og/eller antisemitisme bevaret deres identitet og deler fortsat evangeliet med det jødiske folk. Men en del af disse selskaber fra det 19. århundrede – også nogle af dem, som Den Danske Israelsmission samarbejdede med – er ophørt med at eksistere eller forkaster nu mission til det jødiske folk.

Vi er ikke ophørt med at eksistere. Vi forkaster ikke mission til det jødiske folk. Gjorde vi det, kunne vi lige så godt forkaste vores egen tro. Vores tro er intet værd, dersom Jesus ikke har betydning for det jødiske folk. Troens betydning for os er afhængig af betydningen for det jødiske folk.

Mange veje til Gud?

Den senere tids diskussion i Kristeligt Dagblad om, hvorvidt der er mange veje til Gud, kræver også Israelsmissionens svar.

Pastor Kristine Stricker Hestbech skriver på kristendom.dk: "Hos os har Gud vist sig i Jesus Kristus, som måske kun er en ud af mange veje til Gud" (jf. Kristeligt Dagblad 5. marts 2010). Udsagnet er teologisk set ikke særlig oplysende, tværtimod misvisende. Den afgørende præmis, nemlig at vi som kristne tror på, at Abrahams, Isaks og Jakobs Gud har åbenbaret sig i Jesus af Nazaret, er fjernet.

Åbenbaringens "hvor" var i jødernes land. Åbenbaringens "fra hvem" var jødernes Gud. Åbenbaringens første "til hvem" var jøderne. Og åbenbaringens hovedperson var jøden Jesus.

Før der teologisk meningsfuldt kan tales om, at Gud har vist sig i Jesus Kristus "hos os", må der tales om, hvordan han åbenbarede sig for og i det jødiske folk. Den store glæde, som englens sang om julenat, og som skulle være for hele "folket", er i første omgang for det jødiske folk. Men da messiasstiden i og med Jesus er oprundet for det jødiske folk, indebærer det også

Kai Kjær-Hansen (th.) takkede tidligere generalsekretær for Israelsmissionen, Svend Erik Larsen (tv.), fordi han havde fået ham med i Israelsmissionen i 1976.

en glædelig nyhed fra samme Gud til folkeslagene.

Jesus – en jødisk bagatel?

Når døren lukkes op for, at andre religioner kan føre til Gud, har man gjort Jesus til en bagatel. Først gjorde man det i den jødisk-kristne dialog i det 20. århundrede med talen om, at der skulle eksistere to pagter: Guds pagt med jøder via Sinaj og én for ikke-jøder via Golgata. Senere kom muslimer med. Men hvorfor slutte med tre pagter? Det har man da heller ikke gjort. Når Jesus gøres til en bagatel, er der ingen ende på antallet af pagter mellem Gud og mennesker. Den

aktuelle debat viser dette. Nu indbydes vi til at se evangeliet i en gudgiven pluralitet. Når alt kommer til alt, er det jo kun ham dér Jesus, der skiller os!

Men enten er Jesus ingenting for alle, eller også er han alt for alle. For alt det, som Jesus ifølge Det Nye Testamente betyder for ikke-jøder, altså os, er udledt af det, han betyder for jøder.

Siger man ja til, at andre religioner kan føre til Gud, er den logiske følge, at de danske missions-selskaber ophører med at drive mission – også og ikke mindst Israelsmissionen. Og dersom man skal være konsekvent: egentlig gjorde Ansgar

og de andre os en bjørnetjeneste her i Danmark. For Odin og Thor må jo også føre til Gud efter denne tankegang.

Vel gjorde de ej!

Jesus er – fortsat – vejen, sandheden og livet, for jøder og ikke-jøder.

Netop derfor var der også danske missionærer, som fx udførte en gerning blandt jøder i Polen i første halvdel af det 20. århundrede. Jeg bruger arbejdet i Lwów som et eksempel på den kære og svære Israelsmission – i fortid. Den forbliver os kær og svær i vor egen tid.

Læs hele indlægget på israel.dk

Den kære og svære Israelsmission i Lwów

Fra 1905 havde Israelsmissionen udsendinge i forskellige byer i Galicien i den østlige del af Polen. I 1923 kom frk. Hansine Marcher til Lwów. Ja, navnet er svært at udtale, og når der fortælles herom i Israelsmissionens blad, siges det, at navnet "udtales, som når børnene efterligner en hunds gøen: vov-vov"! På tysk hed byen Lemberg; den var Galiciens vigtigste by, hvor en tredjedel af de ca. 300.000 indbyggere var jøder.

Hansine Marcher indledte sit virke i skyggen af pogromer mod jøderne i forbindelse med polakkernes tilbageerobring af Lwów efter det østrig-ungarske monarkis sammenbrud. I november 1918 plyndrede og nedbrændte berusede soldater huse og synagoger, og et sted mellem 1000 og 2000 jøder blev myrdet. Når der fortælles herom i Israelsmissionens blad, siges det: "Vi forstår, at også denne vanære over Jesu navn har ladet byen med sprængstof."

I mellemkrigsårene kommer en stærk antisemitisme til udtryk. Henry Rasmussen betegner ligefrem den tyske præst ved den evangeliske kirke i Lwów som "antisemit".

At der også var modstand fra jødisk side mod missionen, skal ikke forties. Men at den "kære" Israelsmission var "svær" – i Lwów og mange andre steder – skyldtes først og fremmest den kirkelige antisemitisme.

Kaldet til Lwów i 1923

Kaldet til Lwów kom fra en lille gruppe jøder, der havde været under indflydelse af den kendte Jesus-troende jøde Chaim Jedidiah Pollak, også kaldet Lucky, som elskede sit folk, men foragtede jødemission og mente, at kristne missionærer gjorde bedst i at få andre kristne gjort til bedre kristne, skabe levende kristne menigheder, som så ville tiltrække jøder. Med andre ord: drive mission på en indirekte måde.

Dette missionssyn havde frk. Marcher ikke, og i breve vender

hun sig skarpt imod denne opfattelse. Åbent vedgik hun, at hun var jødemissionær, søgte kontakt med jøder, uddelte traktater og læste Det Nye Testamente med interesserede jøder. Hun virkede i Lwów indtil 1932, i perioder bistået af andre kvindelige danske missionærer. I perioden 1932-1935 arbejdede pastor Ejner Hoff og hustru i Lwów, og nogle af Israelsmissionens mandlige medarbejdere i Danmark vikarierede ind imellem og forrettede dåb.

Det gjorde bl.a. Henry Rasmussen i slutningen af 1934. Han udtrykker beundring og respekt for det arbejde, som tidligere er blevet udført og siger: "Meget, ja meget ofte gik mine tanker til de kvinder, der har stået alene i årevis her, og jeg undrede mig over, at de havde kunnet."

Rasmussen oplyser, at menigheden i 1934 består af 10 voksne og tre børn og tilføjer: "men uden at forklejne de 9 må man have lov at sige, at der er en enkelt af dem, nemlig Hr. Weber, som betyder mest. Hans hjerte

Frk. Hansine Marcher

det arbejde, som igennem tro tjenere fra Danmark ved Guds nåde er blevet udført her i Lwów, forlanger en fortsættelse. Derfor beder vi til Herren, at I [...] måtte finde en tjener og sende til os."

Denne "tjener" fandt man i Henry Rasmussen, som sammen med sin familie ankom til Lwów i 1936. Hans gerning skal ikke beskrives her. I 1939 kom familien på sommerferieophold i Danmark med retur-billetter i lommen til den 14. september. Herom skriver han senere: "1. september brød krigen ud. Vi kunne ikke vende tilbage og, da krigen hørte op, var der ingen at vende tilbage til." Og han stiller spørgsmålet: "Bevaredes de døbte i troen under alle deres lidelser? Var der nogle af de jøder, der har lyttet ved andagter og gudstjenester, hos hvem et ord faldt i den gode jord?"

Historien om Israel Weber, Rasmussens medarbejder i Lwów, kaster lys over dette spørgsmål.

brænder af kærlighed til Kristus og alle, der tilbeder ham..." (se mere om Weber på s. 5).

Så kom Anden Verdenskrig, hvor ikke blot den lille menighed i Lwów gik under, men hvor alle jøder i Lwów blev udryddet.

Et fornyet kald i 1935

Til Israelsmissionens 50-års jubilæum i 1935 sendte menigheden i Lwów en hilsen, hvor der udtrykkes glæde over, "at vi gennem tro tjenere fra Danmark lærte at kende Herren".

Hilsenen afsluttes med et kald: "Kom over – og hjælp os. Thi

Israel Weber

– Lwów – Lodz – Auschwitz og Haifa

Israel Weber, som var født i 1895, kom i kontakt med evangeliet gennem Den Danske Israelsmissions udsending i Lwów, frk. Hansine Marcher. De læste i en længere periode Det Nye Testamente sammen, og efter mange overvejelser blev han døbt påskedag 1933 af den danske præst Ejner Hoff. Senere samme år blev hans kone Regina også døbt.

Israel Weber bliver herefter en af de ledende skikkelser i den lille menighed i Lwów, hvor han holdt møder og udgav hefter om sin nye tro. Men hans liv var ikke let. Han var uddannet inden for "konditori og konfiture" og havde i en del år været formand med mange arbejdere under sig på en stor fabrik. Den stilling mistede han på grund af sin tro.

I 1936 åbnede han egen forretning. Men "det blev en kamp mod det umulige", som det lyder i et kredsbrev fra 1936. "Jøderne ville ikke købe hos ham, fordi

Torm fra begyndelsen af februar 1947 fortæller han, at hans kone Regina under store lidelser døde i koncentrationslejren Stutthof, og at han er den eneste af sin familie, der er i live. Efter tyskernes overtagelse af Lemberg var de blevet forflyttet til ghettoen Litzmannstadt eller Lodz-ghettoen, efter ghettoen i Warschawa den største ghetto. I 1941 fandtes der i ghettoen 300 jødekristne, som forsøgte at trøste og opmuntre hinanden og havde gudstjenestefællesskab med hinanden. Senere blev alle overført til forskellige koncentrationslejre – Israel Weber til Auschwitz. Han overlevede rædslerne med livet i behold, men mærket for livet, bl.a. var hans to storetæer blevet amputeret efter forfrysninger under arbejdet i kulgruben i Auschwitz.

Israel Weber i staten Israel

Senere i 1947 lykkes det Israel Weber at komme til Israel som immigrant. Han får kontakt med

til Weber. En række af Webers julekort og breve er bevaret i Israelsmissionens arkiv.

Mødet mellem Israel Weber og Axel Torm

På sin (eneste) rejse til Israel møder daværende formand, Axel Torm, i 1951 Israel Weber. Han er nu blevet gift med Ida, arbejder på en chokoladefabrik i Haifa og "er lykkelig ved at være i Israel", skriver Torm, som fortsætter med disse tankevækkende iagttagelser:

"Han har en tid været ansat som medhjælper i et missionsarbejde, men er nu glad for sit nye arbejde. Skal vi som kristne vinde tillid henede, sagde han, må vi fortjene vort ophold med vort arbejde. Og heri har han nok ret. Vi var enige om, at en virkelig kirke af kristne jøder i Israel ikke kan skabes ad kunstig vej. Den må blive til ved Helligåndens kraft. Vi var enige om, at den slet ikke behøvede at få et luthersk eller reformert eller noget andet præg. Den skal måske selv kæmpe sig frem til sin egen bekendelse, når blot denne bliver grundkristelig. Det gælder om, at den kan komme til at stå i et virkeligt og levende forhold til Jesus Kristus som Messias og Guds søn og i et sandt broderskab til hele Jesu Kristi kirke, så den enhed, Paulus i Ef. 2 forkynder, fuldt ud kan blive virkelighed. Og det gælder om, at den undgår al fare for judaisme, som Paulus kæmper så stærkt imod. Alle de problemer, der hermed melder sig, kan jeg imidlertid ikke komme ind på her."

Israel Weber

lien Mandelbaum pinse 1936. En time fik vi sammen, en time, som vi tilbragte med at græde og le og spørge og spøge og fortælle og mindes, men alt dette skal nu ikke i bladet. Det er vores.

Opbrudstimen kom. Det var svært. Det var meget svært. Sværere end De kan forestille Dem."

Israel Weber fortsatte med at sende breve og julekort til Israelsmissionen og dens medarbej-

Mødet mellem Israel Weber og Lis og Henry Rasmussen

På deres rejse til Israel i 1955 møder Lis og Henry Rasmussen også Israel Weber. Det bliver til et hjerteligt og gribende gensyn ved Genesaret Sø. Det er nu omkring 17 år siden, de sidst så hinanden i Lwów.

Sidste aften før tilbagerejsen til Danmark befinder Lis og Henry Rasmussen sig hos den norske missionspræst Magne Solheim i Haifa. Han indbyder til foredrag om missionsarbejdet. Det takker de venligst nej til. I stedet samles de med venner fra Lwów-tiden, som var kommet til Israel. Henry Rasmussen fortæller:

Israel Weber foran sin butik i Lwów. Det "blev en kamp mod det umulige", og han måtte snart efter opgive butikken.

Regina og Israel Weber i 1930'erne.

han var en kristen, og de kristne heller ikke, fordi han var jøde og ikke katolik som de."

Og selv om han var døbt, gjorde en kristen dåbsattest ingen forskel, da nazisterne gjorde deres indtog i Lwów.

Israel Weber under Anden Verdenskrig

Lembergs jøder blev udryddet under Anden Verdenskrig. Russerne havde byen i perioden 1939 til 1941. Så kom tyskerne i foråret 1941 og havde byen til krigens slutning, hvorefter den kom på russernes hænder igen. Da det skete, havde tyskerne rensat byen for jøder.

I september 1945 giver Weber livstegn fra sig, og kontakten til Israelsmissionen genoptages. I et brev til professor Frederik

den britiske mission i Haifa, og professor Torm sender i september samme år en anbefalingsskrivelse til denne mission. Missionen i Haifa kvitterer ved at fortælle, at Weber i en kort tid har haft vanskeligheder, men at han nu har en god stilling på en chokoladefabrik i Haifa; de forudser, at når omgivelserne finder ud af, at han er "kristen" vil han ikke få det let.

I Haifa etablerer Weber en jiddisch-talende menighed, og i 1950 er han med i en arbejdsgruppe, som forsøger at danne en messiansk union i Israel. Forbindelsen til Danmark plejes, og han sender bl.a. den påtænkte unions tretten trosartikler på hebraisk til Israelsmissionen. Fra Danmark sendes med jævne mellemrum nødhjælpspakker

Den unge Axel Torm (forrest tv.) på besøg hos menigheden i Lwów i begyndelsen af 1930'erne.

Samarbejde og fremtid

Brødremenighedens korsal i Christiansfeld var flydt med forventningsfulde deltagere ved Israelsmissionens jubilæumsfest

Israelsmissionens arbejde i Danmark i 2009 har i store træk fulgt de linjer, der er lagt i de foregående år. Højdepunkterne var de to ordinations- og udsendelsesgudstjenester for familierne Rasmussen og Nielsen, der nu gør tjeneste i Jaffo og Jerusalem, hvilket er dækket i Israelsmissionens avis.

Men 2009 blev også året, hvor Mission Afrika meddelte, at de havde besluttet at flytte til Århus, og opsagde samarbejdsaftalen med de øvrige tre missionselskaber i Ydre Missions Hus i Christiansfeld med virkning fra 31. december 2010. Dette giver nye udfordringer og kræver en forklaring og et par kommentarer.

Samarbejde og fremtid

Siden sommeren 1974 har Brødremenighedens Danske Mission (BDM), Sudanmissionen (nu Mission Afrika, MA), Dansk Ethioper Mission (DEM) og Den Danske Israelsmission (DIM) levet under samme tag i Søstrehuset i Christiansfeld. (I en lang periode havde også Det Danske Missionsselskab/Danmission lokaler her).

På forskellig måde forsøgte man at inspirere hinanden og havde en maskinpark i fællesskab, men kørte ellers stort set sit eget løb. Fra den 1. april 1999 indgik Israelsmissionen en aftale med Sudanmissionen om at udføre vort regnskab. Herom sagde jeg i min årsberetning for 1999: "Det betyder selvfølgelig ikke at vi nu er blevet en underafdeling af Sudanmissionen. Vi betaler for det arbejde, de udfører, og sparer et betragteligt beløb på administrationen. Så må vi se, hvordan det går, og om andre missionsselskaber vil være med til at tænke nyt, når det gælder om at samarbejde på et sådant felt."

Og det ville de. I 2003 oprettede de fire selskabet "Fælleskontoret", hvor en række fælles opgaver af praktisk art blev løst sammen. I 2006 blev der på initiativ af generalsekretærene for de fire selskaber (Jørgen Bøytler, Jens Møller, Sune Skarsholm og Heinrich Pedersen) sat gang i en proces, i hvilken også selskabernes bestyrelse deltog om et udvidet samarbejde de fire selskaber imellem. Det førte i 2007 til at generalsekretærene (nu Jørgen Bøytler, Jens Møller, Sune Skarsholm og Bodil F. Skjøtt) kom med et oplæg om at slå de

fire selskaber sammen i ét stort missionsselskab. Dette oplæg var præget af visionen om, at vi i fællesskab kunne nå længere ud sammen, og var blevet til efter at medarbejderne i YMH i arbejdsgrupper inden for deres fagområde havde skitseret hvilke opgaver, der kunne løses i fællesskab. Ingen af de fire selskabers bestyrelse ønskede dog en så vidtgående

ændring, og medarbejderne blev i stedet bedt om at pege på muligheder for udvidet samarbejde inden for de nuværende strukturelle rammer. Bortset fra en udvidet bestyrelse for Ydre Missions Hus skete ingen betydelige ændringer i samarbejdet. Med hensyn til det manglende resultat har alle fire selskaber og deres bestyrelser deres del og ansvar. Når generalsekretærene fortsatte med at fremkomme med konkrete forslag for udvidelse af samarbejdet, var det snart det ene, snart det andet selskab som havde betænkeligheder, om end ingen benægtede nødvendigheden af samarbejde.

Opbrud fra Ydre Missions Hus

I begyndelsen af oktober 2009 meddelte Mission Afrika uden forudgående varsel og drøftelse med de tre andre selskaber, at de opsagde samarbejdet i Christiansfeld per 31. december 2010 og ville flytte deres sekretariat til Århus. Dette blev i en pressemeddelelse beklaget af de andre tre selskaber. Opsigelsen var ledsaget af en invitation til at flytte med. Måden, sagen var blevet

behandlet på, gjorde det imidlertid vanskeligt at sige ja hertil.

Hermed var en ny situation opstået, idet Mission Afrikas flytning fra Christiansfeld ikke blot indebar, at fire selskaber blev reduceret til tre, men samarbejdet blev reelt halveret, da det var det største selskab, som forlod samarbejdet, et selskab på nogenlunde samme størrelse som de øvrige tre selskaber tilsammen.

I december, januar og februar 2010

har de tre selskaber forhandlet med hinanden. Igen er spørgsmålet om fusion blevet drøftet, uden at man er nået til enighed herom. Spørgsmålet om lokaliteten for et fremtidigt samarbejde skiller også. Denne proces har ikke været forgæves, idet den har været med til at synliggøre problemerne i en udbygning af vores nuværende samarbejde. I processen er der sat ord på de værdier, som selskaberne hver for sig ikke ønsker at give afkald på, men som også gør det vanskeligere at komme videre i et mere udstrakt samarbejde.

Under indtryk af, at man befandt sig i et dødvande, drøftede Israelsmissionens landsstyre situationen ved sit møde den 5. februar. Formanden og generalsekretæren oplyste, at de havde haft nogle uforpligtende samtaler med ledende personer på Menighedsfakultetet, som gerne så, at ydremissionsselskaberne flyttede ind på deres matrikel i Århus, tæt ved Universitetet. Under indtryk heraf udtalte landsstyret, at dette lød interessant – og under alle

omstændigheder ville man arbejde på at flytte til Århus.

Denne hensigtserklæring blev meddelt de øvrige to selskaber ved et fælles møde den 10. februar. Dateret den 17. februar modtog de tre selskaber et brev fra Menighedsfakultetet med indbydelse til at overveje et netværkssamarbejde med MF, nu hvor de tilbageblevne tre selskaber skal overveje deres fremtid. Denne invitationen var i første omgang rettet til de tre selskaber, som MF vidste var i den situation, at man skulle lave nye dispositioner.

Et tættere og mere struktureret samarbejde med MF rummer helt nye muligheder for synergi mellem mission og teologi. Det er vigtigt ikke mindst i den tid, vi befinder os i. Det rummer mulighed for et samspil mellem kirke/menighed og mission, som også missionsselskaber har brug for. Vi kommer tættere på den del af vores unge, som holder til i Århus, hvilket klart er den største gruppe, selv om Danmark er mere end Århus, også når det gælder unge. MF's beliggenhed tæt ved universitetet giver også mulighed for kontakt til dem på universitetet, som arbejder med mission.

Et eventuelt fremtidigt samarbejde med MF medfører ikke strukturelle ændringer for Israelsmissionen eller andre selskaber, hvorfor spørgsmålet om fusion og/eller konsortium derfor ikke er en del af billedet. MF vil i givet fald beholde sin identitet og de enkelte missionsselskaber deres. Der bliver først og fremmest tale om ad hoc udvalg, netværksgrupper og dynamisk samarbejde omkring konkrete projekter.

BDM har meddelt, at de under alle omstændigheder forbliver i Christiansfeld. DEM tager på deres bestyrelsesmøde i april stilling til, hvor deres kommende sekretariat skal placeres, men har også tilkendegivet, at de ønsker at flytte fra Christiansfeld.

Om et fremtidigt netværkssamarbejde på MF's matrikel bliver til noget, kan kun fremtiden vise. Jeg har fundet det rigtigst at tale åbent om dette i denne beretning.

Som enhver kan forstå, er udfordringerne mange for bestyrelserne for de tre selskaber. Vi beder vore venner om forbøn, så vi kan tage de rette beslutninger. Israelsmissionen har til hensigt at fortsætte samarbejdet, hvor dette er muligt, både med tidligere partnere og eventuelt nye.

Alt er rede til fest.

FOTOMONTAGE

“At tro - at være en ven”

På en solrig dag i sensommeren kom jeg til kirken for at opleve de tegn på kristendommen, som jeg forventede at møde dér.

Til min overraskelse fandt jeg ikke nogen af dem. Jeg var fascineret.

Typisk religiøsitet så mine øjne ikke.

Alligevel kunne jeg mærke dem omkring mig, og med det samme vidste jeg, at min mission var at afsløre denne magi – visuelt at forstå disse skjulte tegn på tro.

Uger er gået, og jeg var sammen med Jer, menigheden. Sabbatsgudstjenester, bibelstudier og fællesskabs-måltider. Samtaler fulgte samtaler.

Langsomt, billede efter billede, begyndte jeg at forstå. Jeg begyndte at se det skjulte, og tegnene begyndte at afsløre sig selv.

De var nemlig lige dér – lige foran mig – i venskabet imellem og kærligheden til hinanden. De var der i børnenes glade fnis og deres forældres lidenskabelige blikke.

Jeg kunne mærke dem i stemmerne fra de bedende – og i deres lukkede øjne.

Jeg har hørt dem i Juans musik, i den blide sang fra koret og i tonen fra Christians prædikener. Og jeg har prøvet at fange det hele.

Jeg har forsøgt at få fat i disse træk – og opbevare dem inden i mig – i mine fotografier.

Som fotograf er mit sprog grafisk, jeg taler gennem billeder. Jeg håber, at disse fotografier reflekterer lidt af rejsen, som vi gik sammen.

Dotan Goor-Arye, 2009.

Om fotografen og projektet

Dotan Goor-Arye er en israelsk fotograf på 36 år; han er gift og far til tre. Han er uddannet fra College of Geographic Photography i Tel-Aviv og arbejder primært med non-profit organisationer.

Projektet i Immanuelkirken var en del af et seminar på Eldad Rafaeli & Eyal Landesman Studio, hvor Dotan deltog. I begyndelsen var projektet blot en del af en gruppes arbejde på en artikel om forskellige religioner i Tel Aviv, men det tog hurtigt en drejning og blev et værk med et stærkt personligt engagement fra Dotan.

Dotan Goor-Arye ledte efter fordomme om kristendommen – han fandt i stedet den levende tros tegn.

Elschen Ring

– en jødisk pige fra Rusland som blev missionær i København

Navnet **Elschen Ring** dukker for første gang op i Israelsmissionens protokol fra bestyrelsesmødet i Århus den 6. maj 1908. Hun bor i Århus. Hun antages "til at arbejde blandt jøderne i Sølvgade", dvs. ud fra det lokale, Israelsmissionen netop har lejet i Sølvgade i København.

KMA – Kvindelige Missions Arbejdere – har tilbudt hende ophold og undervisning på deres missionskole for et år. Igenem hele sin virksomhed støtter KMA hende ved at betale en del af hendes løn. Som begyndelsesløn i 1908 får hun 25 kroner om måneden og yderligere fem kroner "i sporgvognspenge". Hun skal altså ikke bare "sidde" i lokalerne i Sølvgade og vente på besøg af jøder. Hun skal også på "rejse" i København; som hun selv senere siger, havde hun sin livsgerning "blandt mine elskede jøder i den store by".

Elschen fra Rusland

Elschen Ring

Hun var fra Odessa i Ukraine og havde russiske jøder som forældre. Hendes mor og søskende – og vel også hun selv – var blevet døbt i Kishinev, Josef Rabinowitschs by, af provst Faltin. Hendes far forblev udøbt. Gad vide om det er denne troens uenighed mellem forældrene, måske med skilsmisse til følge, som er årsag til, at de giver afkald på hende. Under alle omstændigheder: Sammen med en anden pige bringes hun til Danmark hen imod slutningen af 1880'erne af Wilhelm Faber, som var provst Faltins svigersøn og en ivrig medarbejder i den tyske Israelsmission – med god kontakt til den danske. Hun er da

syv år gammel og må være født i begyndelsen af 1880'erne. Hun sættes i pleje hos præsten Søren Ring og hans kone i Ormslev ved Århus, og de adopterer hende senere. Hun hedder nu på dansk Elisabeth Ring. I Israelsmissionens sammenhæng dog altid Elschen.

Elschen i København

I København arbejder hun

Mødesalen i Sølvgade 8 i København omkring år 1910. Fra venstre: Kaptajn Delbanco, Købmand Bøggild, frk. Hofman-Bang, frk. Lise Petri, missionær Petri, missionær Esbo og Elschen Ring.

sammen med de andre medarbejdere, Philemon Petri, Aage Esbo, Maren Ravn, Abraham Scheradsky med flere. Og selvfølgelig også med Israelsmissionens frivillige medarbejdere. De indvandrede jøder fra Rusland og Polen stod hende nær – og var hende særlig kær. Hun giver undervisning i syning for jødiske kvinder – og også i dansk. Hun er med i børnearbejdet, da der i 1910 oprettes en søndagsskole, der snart efter bliver en sabbatsskole. I 1911 har hun – "tante Elschen" – to hold jødiske børn med på sommerlejr ved Nykøbing Sjælland. Hun er med til at forberede julepakker til nødstedte jøder og arrangere julefester for voksne og børn. Men først og fremmest har hun som sin primære opgave at besøge jøder i "den store by" og vække interesse for Jesus. Det afholder dog hende ikke fra at holde møder om Israelsmission i kristne sammenhænge. I 1910 holder hun således 33 sådanne møder.

I 1916 dannes "Foreningen af Jødekristne i Skandinavien". Det sker i København.

Elschen Ring er ikke med til stiftelsen, men bliver året efter medlem. Foreningens formål var "at danne et samfund af jødekristne, som vil styrke og hjælpe hverandre til åndelig fremvækst i tro og frimodig bekendelse".

Men hun føler sig ikke rask. Hun lider af en hjertesygdom. I årsberetningen for 1915 lyder det, at "lægen har foreskrevet et halvt års ferie". Hun kommer tilbage til arbejdet og fortsætter trods svigtende kræfter. I 1923 føler hun sig nødsaget til at bede om sin afsked, hvilket hun får – efter næsten 16 år i tjeneste for Israelsmissionen.

I den anledningskrev daværende formand, Frederik Torm, bl.a. følgende:

"Frk. Ring ville sikkert ikke synes om, at vi her gav os til at omtale hendes arbejde med mange lovord. Men to ting skal i hvert fald siges. Den første er dette, at få jøder har været besjælet af så stor kærlighed til sit folk, som hun er. Og den anden er dette, at få mennesker har gjort deres livsgerning med så megen iver og så megen interesse, som hun har lagt for dagen. Og med disse to udtalelser er der allerede sagt ikke så lidt om hendes livsværk." Selv om det var svært for Elschen

Den Danske Israelsmission har haft flere "jødekristne" medarbejdere. De to mest fremtrædende har været Philemon Petri og Abraham Scheradsky. Mænd. Men kvindelige missionærer udgør også en del af vores historie. Også en jødisk kvinde, der som syvårig blev bragt til Danmark i slutningen af det 19. århundrede. Ved 125-års jubilæet blev Elschen Ring præsenteret af landsstyremedlem Hanne Skjølstrup Mikkelsen.

Ring at opgive "den gerning, hun havde så kær," stillede hun sig til rådighed som forbejder for Israelsmissionens sag og ville, så langt kræfterne rakte, "vedblive med at vække menighedens kærlighed til Israelsmissionen."

Elschens fortælling

Ved 50-års jubilæet i 1935 lod Elschen Ring høre fra sig med en hilsen, hvor hun udtrykker taknemlighed over, at hun fik sin livsgerning i Den Danske Israelsmission. Hun fortæller her bl.a. om, hvordan hun havde haft kontakter til et russisk ægtepar i København, hvor konen ofte kom til møderne. Af forskellige årsager måtte dette ægtepar rejse tilbage til Rusland, men efterlod deres lille dreng hos bedsteforældrene i København. Før afrejsen havde den jødiske mor fået Det Nye Testamente "i lyseblåt bind", men da hun skulle rejse, kunne hun ikke finde det og kunne ikke forstå, hvad der var blevet af det. Elschen gav hende et nyt eksemplar med på rejsen.

Elschen Ring fortsætter:

"Hendes lille dreng besøgte jeg af og til og fik således lejlighed til at tale med vores gamle ven [dvs. bedstefaderen]. En dag, da jeg var på besøg, gik han ind i den inderste stue, lukkede døren op på klem og viste mig med strålende ansigt en bog i et lyseblåt bind. Der løstes gåden. Han havde røvet den 'forbandede bog' for at frelse sit barn [dvs. sin bortrejste datter] fra at forlokkes af den, men så var han selv kommet til at læse i den, og nu var den blevet hans skat, som han læste meget ivrigt. Læsningen vakte hans videbegærlighed, men han turde ikke komme til vore møder, hvor så mange andre jøder kunne få ham at se.

Så kom der nogle år, hvor der af og til kom een listende op ad trappen og bankede på min væg, og når han blev lukket ind, fandt han sig en mørk lille krog i stuen, og der sad han, ivrigt læsende traktater og andre skrifter! – en yndig gammel Nikodemus-skikkelse, som mere og mere blev frigjort.

Jeg ved, der kom en tid, hvor han delte sine oplevelser med andre; blandt andre havde han en gammel ven, med hvem han læste Det Nye Testamente; en ung russer, han kom i forbindelse med, fik han til at anskaffe sig et russisk Nyt Testamente. Sidst jeg så min gamle ven for nogle år siden, var, da han kom for at tage afsked med mig, han ville til Palæstina for at dø.

Ikke sandt, Israelsmissionen er ikke forgæves, og Guds rige forjættelser står fast!

I inderlig taknemmelighed,
Elschen Ring"

Svækket – men med usvækket kærlighed

I 1949 døde Elschen Ring efter lang tids svækkelse. Om hendes sidste 25 år skriver Frederik Torm i sin nekrolog, at "sygdommen tvang hende til at leve stille og tilbagetrukket. Det passede ikke til hendes natur, og hun har sikkert lidt meget derunder. Hun var som en fugl i bur. Hun er ikke meget kendt i den yngre generation. Men vi, som har kendt hende, vil bevare gode minder om hendes energi og offervilighed – og især om hendes aldrig svækkede kærlighed til det jødiske folk."

Vi vil også bevare mindet om hende ved dette 125-års jubilæum: Elschen fra Rusland, der blev jødemissionær i København.

Økonomi og regnskab 2009

Budgettet for 2009 var på ca. 2.300.000 kroner. Heraf var der budgetteret med, at der skulle komme 1.525.000 kroner ind som gaver. Årsresultatet blev et overskud på 146.843 kroner, hvilket vi glæder os over. Der har været en lille øgning af gaveindtægter i 2009 i forhold til det foregående år, men der er behov for fortsat at arbejde med aktiviteterne i forbindelse med indsamling for at kunne følge med udviklingen.

Som jeg omtalte i sidste årsberetning, modtog vi en for Israelsmissionen meget stor arv på over 6 millioner kroner i 2008, hvilket har bevirket, at vores økonomiske situation er blevet væsentlig forbedret i forhold til tidligere. Dels i form af et betydeligt løbende afkast fra kapitalen, og dels i form af en stor reserve til stabilitet i arbejdet og til igangsættelse af eventuelle fremtidige projekter. Landsstyret har truffet beslutning om at lade kapitalen placere som en langsigtet investering og indtil videre alene bruge afkastet i den løbende drift af selskabet, dersom det er nødvendigt. Dette princip har i 2009 givet et endog særdeles tilfredsstillende resultat, idet en del af kapitalen har været placeret, så de store kursstigninger på aktier i 2009 har kunnet bidrage ekstraordinært meget til det samlede resultat.

Der er således hensat omkring 1.100.000 kroner til fremtidige opgaver. En hensættelse på denne betydelige størrelse hænger delvist sammen med, at landsstyret på sigt ikke kender de økonomiske virkninger af, at de fire selskaber i Christiansfeld i første omgang bliver reduceret til tre ved Mission Afrikas udtræden af samarbejdet per 31. december 2010, samt at betydelige udgifter må påregnes ved Israelsmissionens sandsynlige fraflytning fra Christiansfeld engang i velsagtens 2011.

Landsstyret har ved sit møde den 5. februar 2010 nedsat en arbejdsgruppe, der skal kulegrave den økonomiske situation og se på, om støtten til eksisterende samarbejdspartnere og projekter bør forøges, og/eller nye meningsfulde projekter skal findes og støttes.

Under alle omstændigheder er vores intention den samme, som jeg udtrykte sidste år vedrørende det store arvebeløb: "Dette får os ikke til at læne os tilbage og slappe af. Vi vil fortsat knokle for, at vi, netop vi, du og jeg, vi og vores generation, udfylder vores missionsforpligtelse over for det jødiske folk. Vi med vore penge."

Derfor: tak for støtten i 2009 og på forhånd tak for fortsat støtte i 2010.

Det fulde årsregnskab kan af interesserede rekvireres fra Israelsmissionens sekretariat.

Fra formandsberetningen

Uddrag af festtalen ved Israelsmissionens 125-års jubilæum.
Hele talen findes på www.israel.dk

Herrens trofasthed varer til evig tid! - men det gør ham ikke til en hund...

Af Arne Hougaard Pedersen

Først og fremmest må jeg sige, at jeg er begejstret for at være her i aften. Det er fantastisk at kunne fejre Israelsmissionens 125-års jubilæum, og jeg er taknemmelig over at kunne bruge netop disse rammer for et afsæt i en tale om Guds trofasthed.

Den vil jeg gerne fortælle om. For jeg synes det er noget, Bibelen taler meget tydeligt om, og jeg har erfaret denne trofasthed i mange dele og grene af mit liv - både personligt og gennem mit engagement i israelsmission.

Den sidste måneds tid har jeg gået og reflekteret lidt over det her ord "trofasthed" - og hvordan jeg end vender og drejer det, så kommer mine tanker altid til at kredse om sådan et billede jeg har inde i hovedet: En Golden Retriever der i fuldt firspring, med tungen hængende ud af munden stormer mod mig hen over en grøn eng. I den her dagdrøm er hunden min - og det er faktisk lidt sådan en hund, jeg drømmer om: Lydig og trofast over for mig. For sådan er hunde, hvis de ellers er blevet opdraget ordentligt, og deraf har de også fået tilnavnet "Menneskets bedste ven". Trofasthed i en hunde-kontekst drejer sig om at føje sin ejer, gøre hvad han siger, ikke løbe

væk og altid komme tilbage med pinden, bolden eller hvad han nu synes det er sjovt at kaste.

Guds trofasthed handler om Gud

Sådan ser trofasthed ikke ud i Guds uni-vers. For Gud handler trofasthed ikke om at logre med halen, bjæffe begejstret og føje mennesker. Sådan oplever jeg ellers mange gange, at mennesker gerne vil have Guds trofasthed til at se ud. Der findes mennesker, som gerne vil gøre den relation, der er mellem Gud og mennesker, til et spørgsmål om netop mennesket. Mennesket er målet. Og i den optik kommer det til at handle om, hvad Gud kan gøre for mig - hvordan Guds trofasthed overfor mig kan hjælpe mig, og hvad Gud kan gøre for mig. Mig. Mig. Mig. I tråd med tiden er det måske sådan vi tænker. Men jeg vil gerne udfordre og opfordre os alle sammen til at stoppe med at tænke sådan, for historien viser os noget andet. Historien viser os, at Guds trofasthed handler om Gud. Historien viser os, at hvis Gud skal være trofast over for os, så må han først og fremmest være tro mod sig selv - og det får konsekvenser for mennesket. Det er

det, historien - lige fra Adam og Eva til dig og mig - viser os.

Og denne troskab gav sig udslag i, at Gud sendte sin søn, Jesus, Messias, ned på vores jord, så at han kunne gå den vej, ingen af os kunne gå. Som et spejlbillede af Abrahams troshandling slagtede Gud sin søn på en høj lidt uden for Jerusalems mure, for at vi kunne få fred. Og han skabte dermed - i sin trofasthed - selve fundamentet for vores missionsarbejde.

Side 10 >

ISRAEL 2010 Grupperejser

Rundr. m. nye besøg	8.5, 11 dg.
Klassisk rundrejse	11.5, 9 dg.
Klassisk rundrejse	19.5, 10 dg.
Løvhyttefestrejse	19.9, 11 dg.
Israel/Sinaj/Jordan	3.10, 13 dg.
Israel - KVVU	15.10, 10 dg.
Klassisk rundrejse	16.10, 9 dg.

På egen hånd

- Forhør om de aktuelle flypriser
- Vi booker gerne arrangementer efter DIT ønske.

Volontør i KIBBUTZ

- Unge mellem 18 & 35 år.
- Oplev Israel fra en ny & spændende vinkel.

75 92 20 22 **felix rejser**
felixrejser.dk

De har brug for din hjælp

Missionselskaberne sender missionærer og volontører ud i alverden for at fortælle om Jesus Kristus og hjælpe mennesker i nød med mad, medicin, pleje og uddannelse. Arbejdet drives for frivillige gaver.

Børn, der vokser op med ansvar for mindre søskende og arbejder med at skaffe mad, går en svær fremtid imøde. Din hjælp kan sikre familiens basale behov og skolegang til børnene.

Vi arbejder sammen med selvstændige kirker, som beder os om hjælp. Du kan hjælpe ved at købe denne lodsseddel!

Pris 20,- Tak for din støtte!

Landslotteri for Ydre Mission

Gevinster for 136.930,- kr. inkl. afgifter

Strab og se straks om du har vundet →

Tillykkel! T gavekort til en værdi af kr. 20.000,-

Bestil en stak YM-lodssedler og støt Israelsmissionen med 15 kr. pr. styk du sælger. Ring til Jens Arne Skjøtt på tlf. 7565 2191 - eller skriv til jas@km.dk

Israel

Med dansk rejseleder

Oplev Betlehem og Jerusalem med Tempelpladsen, Grædemuren, Via Dolorosa og Gravkirken. Genezareth sø, Det Døde Hav, Golanhøjderne...

På denne rejse følger vi i Jesu fodspor, og gør et forsøg på at forstå de religiøse og politiske spændinger der herskede dengang, og de der hersker i dag. Vi får indblik i den virkelighed, der møder og mødte mennesker i området.

15. - 22. maj 2010 Det bibelske land - og den kristne kulturarv

Rejseleder Poul Møller Petersen

Pris Kr. 12.700

Kontakt os for nærmere oplysninger eller læs mere og bestil på www.unitasrejser.dk

Unitas Rejser er for både krop og sjæl. Vi tilbyder rejser, hvor oplevelsen af kultur og historie er i højsædet. Vi tilbyder rejser med dansk rejseleder, hvor alt er tilrettelagt, og rejser på egen hånd, hvor du selv sætter programmet.

www.unitasrejser.dk
87 231 240

Unitas Rejser
Mere end rejser

Nyheder - Bibelens troværdighed - arkæologisk sidelys

Bliv abonnent på bladet TEL

... og vind flotte præmier i Selskab for Bibelsk Arkæologis 20 års jubilæumskampagne

tilbud 165 kr

Introduktionstilbud:
Årgang 2009 og 10 for 165 kr
(115 kr for unge under 26 år)

20 år

Se mere på • www.bibelskarkaeologi.dk
eller skriv til • info@bibelskarkaeologi.dk

Herrens trofasthed – fortsat...

FESTTALEN: Efter at have talt om Paulus' torn i kødet og Guds tilsyneladende manglende svar på Paulus' bøn – og også omtalt visse vanskeligheder i forbindelse med arbejdet i Israelsmissionens Unge – sluttede Arne Hougaard Pedersen med følgende.

Men Herrens trofasthed varer til evig tid, og han svarer Paulus med fantastiske og trøstende ord: Min nåde er dig nok! (2 Kor 12,9) Paulus kommer dermed til at erfare en helt ny dimension af Guds trofasthed, som for Paulus var en øjenåbner. Paulus erfarer, at Guds trofasthed ikke handler om, hvad Paulus kan få Gud til at gøre for sig, men om hvad Gud vælger at gøre for Paulus.

For at gøre en lang historie kort, så var der to skriftsteder som igen og igen dukkede op i mit hoved i den her tid [hvor vi i IU synes,

at vi har oplevet nogle forhindringer] - for den er ikke ovre endnu. Den ene var de ord, som Paulus fik i sit bønnesvar: Min nåde er dig nok! og det andet var også Paulus' ord: Af Guds nåde er jeg, hvad jeg er! (1 Kor 15,10) Det blev virkelig stort for mig, og det fik sat perspektiv på tingene og tilstanden som sådan. Gud mindede mig om, at mission ikke først og fremmest handler om penge, foreningsstrukturer og medlemskrav. Gud lærte mig og mindede mig om, at mission ikke handler om mig, men om Guds kongeriges udbredelse. Det handler om, at mennesker må få Jesus af Nazaret, Messias, som herre i deres liv. Gud har ikke vist Israelsmissionen troskab i 125 år - eller i 2000 år om man vil - for at jeg skulle kunne stå her i dag og være stolt over, hvad jeg har præsteret i missionens tjeneste eller hvad IUs bestyrelse har taget af kloge beslutninger. Gud har vist

troskab, fordi Israelsmissionen arbejder med på Guds mission, fordi vi har svaret på hans kald.

En lille smule stolt – og ydmyg

Og når jeg står her som det unge menneske jeg nu engang er, og tænker tilbage på den historie, jeg er en del af, så kan jeg ikke lade være med at blive en lille smule stolt. Men først og fremmest må jeg erkende, at jeg bliver ydmyg. Vi havde ikke fejret det jubilæum, vi fejrer i dag, hvis ikke det havde været for Herrens trofasthed mod de gigantiske troshelte, som er kommet før os. Vi står på skuldrene af Abraham, Jakob og Moses. Vi behøver hverken tage til Tyrkiet eller Grækenland, for at gå i Paulus' fodspor, for også vi beder af hele vores hjerte om at jøderne må blive frelst – at de må komme til tro på, at Jesus af Nazaret er Messias! Og så længe netop dette er vores nød, vores kaldelse, vores mission er jeg vis på, at Israelsmissionen vil bestå også de næste 125 år, dersom verden består så længe. Hvorfor? Fordi både vidnesbyrd i Bibelen, Gud selv og erfaringen fortæller mig, at Herrens trofasthed varer til evig tid.

Der var også tilbud til børnene ved årsmødet. Mirjam Vibjerg, tidligere ungdomssekretær, stod for aktiviteterne.

Festaftenen var præget af indlæg fra unge

Julie Hvas Skovgaard

Julie Hvas Skovgaard – om bibelspredning i Israel

Anne Dalgaard

Anne Dalgaard - om socialt arbejde på Ebenezer-hjemmet

Louise Jensen

Louise Jensen – om forsoningsarbejdet gennem Musalaha

Flere festlige indslag

Ungdomssekretær Peter Madsen fortæller om Ester-rullen.

Conny Rasmussen, Elisabeth Serner og Martin Lysholm Hornstrup fik forsamlingen til at synge Johannes 3,16 på hebraisk.

Unge med fokus på forsoning

Trods økonomisk modgang var det med stor optimisme og begejstring, at Peter Bach Nikolajsen, formand for Israelsmissionens Unge, fremlagde sin årsberetning ved jubilæumsfesten d. 20. marts. Her bringes et uddrag.

Hvorfor skal IU i det hele taget engagere sig i forsoning?

Hvad har det med at række evangeliet tilbage til jøderne at gøre?

Jeg mener, der er en sammenhæng, og jeg vil gerne forklare hvorfor.

På hjemmesiden religion.dk bliver overrabbiner Bent Lexner spurgt, hvordan jøder ser på Jesus. I hans svar fremgår det bl.a., at mange jøder ikke ser Jesus som Messias, da Messiasbegrebet i jødedommen er stærkt tilknyttet til begrebet fred.

Men Jesus bragte fred! Først og fremmest mellem Gud og mennesker, men Jesus vil også bringe fred mellem mennesker, nok stadig ikke på den måde, Bent Lexner forventer, men

Jesus vil bringe fred!

For mig er det bl.a. tydeligt, når jeg læser Jesu bjergprædiken.

Jeg synes også, det er værd at lægge mærke til, hvordan Jesus selv forholdt sig til den situation, han levede under, nemlig under den romerske besættelsesmagt.

Jesus lærer, at vi skal bekæmpe det onde med det gode!

Jesus ønsker at skabe relationer, der reflekterer fred, retfærdighed og kærlighed. Ikke bare i vores forhold til Gud, men også til vores næste og verden omkring os.

Jeg er overbevist om, at hvis vi kan vise bare en glimt af denne fred og kærlighed, som Jesus taler om, vil det være et stærkt vidnesbyrd om, at Jesus er Messias.

Lad mig giv et eksempel fra dem, som vi arbejder sammen med i Israel. Ramsi er kristen palæstinenser. Til daglig bor han i Betlehem, som delvist er omgivet af en 9 meter høj mur. Fordi han er kristen, har han to gange om året, til jul og påske, mulighed for at komme til Jerusalem, for alle andre er det helt udelukket. De eneste Israelere, han møder i sin hverdag, er soldaterne ved det lokale tjekpoint.

Fordi han har været engageret i Musalaha, besluttede han sig en dag for at begynde at hilse og smile pænt til én af de lokale soldater til forskel for alle andre.

I starten syntes den israelske soldat, at dette var noget mærkeligt noget, men med tiden blev der opbygget en tillid, selv om de ikke havde snakket sammen. Det endte med at soldaten lod Ramsi passere lige gennem tjekpointet, når de mødtes. Soldaten havde tillid til Ramsi. Han så ham ikke længere som en trussel og en fjende.

Ramsi er et vidne om den forsoning og fred, som Jesus også ville bringe.

Mit håb er at vi gennem vores engagement i Musalaha kan

hjælpe flere til at vise den kærlighed og måske få soldaten til at undres og spørge: "Hvorfor er du anderledes, hvor har du denne kærlighed fra?"

Ramsi er et radikalt eksempel på forsoning midt i en ekstrem konflikt. Alt er skåret ud i beton og pigtråd.

FORSONING, IDENTITET, MISSION

I IU har vi valgt, at hver af de næste tre år skal have deres særlige fokus. I 2010 skal dette fokus være forsoning, i 2011 identitet, og 2012 mission.

I 2010 vil vi ud over at undervise i, hvorfor vi, enten vi er palæstinensere, jøder eller hedninger, er kaldet til forsoning, og hvordan

forsoning kan være et vidne om Guds kærlighed, og så prøve at tage det ind over vores eget liv. Forsoningen i Israel og Palæstina er ekstrem, og på den måde meget pædagogisk fordi konflikten er så tydelig, men der er masser af situationer i vores hverdag, hvor vi også kan tage forsoningen ind over vores eget liv.

Det være sig på arbejdspladsen, i familien eller på gaden.

Vi vil arbejde på, at vi stadig viser kærlighed og omsorg til dem vi er uenige med, og at vores uenighed ikke udvikler sig til uvenskab.

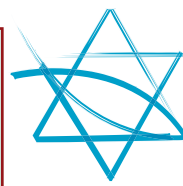
Vi vil lære af Musalaha og udfordre os selv til at tage det første skridt til forsoning; både som organisation og som enkeltmennesker.

2010 skal gerne være et år, hvor vi ser en masse til emnet forsoning, både i avisen, til vores møder og i lokalforeningerne.

Læs hele formandsberetningen på <http://ung.israel.dk>.

Peter Bach Nikolajsen og Louise Jensen ved jubilæumsfesten.

Dansk fællesskab i Israel

Af Matilde og Simon

Når man sidder som volontør i Israel og skal skrive en lille artikel og emnet er frit, trænger mange muligheder sig på. Den netop overståede jødiske fest Purim, arbejdet, kulturspændingerne mellem jøder og arabere, den seneste udflugt til Betlehem. Jeg har dog valgt at skrive om noget af det, der dog betyder rigtig meget for os hernede, nemlig fællesskabet mellem volontørerne!

Vi er 8 volontører fra Israelsmissionen i Jerusalem lige nu, og vi er alle ankommet inden for den sidste måned – de sidste to i dag.

Når man sætter 8 tilfældige personer sammen, og de skal fungere som en gruppe, er det på forhånd umuligt at vide, om det vil blive godt. Men det, at vi alle har valgt at rejse ud for at arbejde som volontører, og vi alle har valgt at rejse til Israel, gør at vi på forhånd har noget tilfælles. Noget som et godt fællesskab kan starte på.

Hvor og hvordan foregår dette fællesskab så? Jo noget af det foregår gennem den danske kirke. Jakob og Lise har mindst ét arrangement om ugen for os

volontører. Det kan være guide-ture rundt i Jerusalem og omegn. Der er åbent hus hver onsdag, hvor der er bibelstudie eller undervisning. Så er der en månedlig Shalom-night fredag aften, hvor vi har sabbatsmåltid, og gudstjeneste hver lørdag enten i den danske kirke eller i en messiansk menighed.

En anden stor del af fællesskabet er det, der foregår udenom den danske kirke. Det er når vi mødes nede i byen for at drikke en café latté, eller gå en tur i den jødiske shuq. Det er, når vi besøger hinanden på institutionerne og snakker dansk og svælger i mindet om frikadeller og flæskkesteg. Det er, når vi selv arrangerer udflugter til fx Tel Aviv eller seværdigheder i Jerusalem.

En gang om ugen mødes vi for at smage på forskellige kager og bedømme dem! Det er rigtig dansk hygge...

En af de ting vi gør sammen er at spise kage! Vi har dannet en ugentlig kageklub. De første volontører, der landede hernede, fandt ud af at der findes utrolig mange forskellige kager ved bagerne i Jerusalem, og de er meget billige. Man køber kage efter vægt hernede, så man kan få 6-7 kager for under en flad

tyver! En gang om ugen mødes vi for at smage på forskellige kager og bedømme dem! Det er rigtig dansk hygge, og klokken nærmer sig gerne midnat før vi får brudt op! En øl-klub og en café-klub er desuden under overvejelse!

Volontører på tværs af lande

Det tredje fællesskab er så det, der rækker ud over Israelsmissionens volontører. Der kan nævnes samværet med de andre volontører på vores respektive institutioner. Vores institutioner har volontører fra så forskellige steder som Tyskland, Holland, Canada, Korea, og Spanien! Vi har også et stort kontaktnetværk gennem Ordet & Israels volontører, som vi møder, når vi kommer til deres arrangementer i Joffi-huset.

Selvom vi kun har været her i landet i under en måned, har vi alle fundet ud af, hvor vigtigt det er for os at have kontakten til de andre danskere. Det er så værdifuldt at kunne udtrykke sine følelser på sit eget sprog, når man har gået og irriteret sig på engelsk og hebraisk en hel dag. Det er så fedt at være sammen med nogen der griner af de samme jokes som en selv, og det er så vigtigt at have nogen at dele alle de indtryk, man får hernede, med.

Bliv volontør...

Oplev et livsforandrende fællesskab med folk fra alle slags lande og kulturer - det er i ISRAEL, det sker! Du kan høre mere om dine muligheder for at rejse ud ved at ringe til volontørkoordinator Lise Søndergaard på 26 744 229.

Påske er IKKE chokoladeæg, er IKKE påskeharer, er IKKE gækkebreve og er IKKE påskeøl. Påske handler i virkeligheden om...: Se mere på UNG.ISRAEL.DK/ressourcer

Kort Nyt

SommerOase 2010

Hvad skal du 17-23. juli? Er du IU'er og skal du på SommerOase i Odder, så har vi noget til dig; Et sjovt og udfordrende fællesskab omkring konkurrencer og historier, der kan vække en volontør i din næste. Kontakt Eventkoordinator Heine H. Nielsen på event@israel.dk, hvis du skal være IU'er på SommerOase!

Vi mangler 10 volontører til efteråret

"Meet The People" mangler 10 volontører til efteråret 2010. Vil du tage et halvt år til Jerusalem og arbejde med mennesker, så kontakt Lise S på iu@israel.dk
Korttids-volontør: Jews For Jesus i New York sommeren 2010! Er du frisk, praktisk, hårdtarbejdende og ansvarsfuld, så tag din kammerat under armen og rejs til New York for kun 7500 kroner. Se mere på UNG.ISRAEL.DK

FEEL ISRAEL

IU samarbejder omkring studietur til Israel i august: Feel Israel 2010. Der er plads til dig som deltager! Se mere på hjemmesiden. Kontakt IU nu på unge@israel.dk

Den bedste studentergave!

Er du bedsteforælder? – og bliver dit rejslystne barnebarn student her til sommer? Så kontakt IU på iu@israel.dk og giv et volontørphold i studentergave til dit barnebarn. En gave fyldt med oplevelser for livet og den bedste gave fra hans eller hendes bedsteforælder!

Kirkens hemmeligheder - v. Peter Madsen: Den syvarmede lysestage

Næste gang du går til nadver i din kirke, så se om du ikke kan finde en syvarmet lysestage på nadverbordet?

Den har måske altid været der, eller også har du ikke lagt mærke til den? Men historien om lysestagen er lang og jødisk. Gud bød israelitterne at bygge en "Menorah", en lysestage til tabernaklet, teltet hvori Gud boede under ørkenvandringen. Denne lysestage skulle have syv lys på sig, og når den var tændt, var det

et tegn på at Gud hvilede i teltet. Lysestagen stod i det Allerheligste og var det eneste lys, der kunne oplyse teltets indre.

Når lysestagen i din kirke derfor er tændt, så vidner den om Guds "væren" iblandt sit folk. Lysestagen blev af Gud beordret til at stå i hans hus. Den skulle vidne om hans tilstedeværelse og viser for os i dag, at Gud og lys hører sammen.

Lysestagen er det ældste jødiske symbol vi kender, og den er i dag

Israels nationale symbol. Den er jødernes "Menorah" og minder dem om Guds vandring med det jødiske folk.

Kirken i Danmark har ført Menorahen ind i den danske kirke; måske som en ihukommelse af kirkens jødiske arv, eller som en tradition ingen kan huske hvornår startede? Men den står der og minder os om, at den danske kirke skal forsones sig med det faktum, at den er bygget oven på en jødisk historie.

trods af at de sproglige, kulturelle og sociale forskelle stadigvæk var eksisterende.

Men teenagerne fik lov til at møde deres medmennesker (forhenværende "fjender") og dermed opleve forsoningen på egen krop. Hvilket under!

Teenagerne blev et stort forbillede for mig. For fordomme er ikke kun eksisterende blandt jøder og arabere – nej de er en virkelighed i min hverdag. Men tør jeg gøre det, der skal til for at nedbryde fordommene? Tør jeg møde og lære de "anderledes" at kende?

Når jøder og arabere lader sig forsones, burde jeg også gøre en aktiv indsats overfor mine "fjender"? Med dem for øje, kan forsoning kun være muligt. En kraftig opmuntring og udfordring til at nedbryde fordomme og lade sig forsones, var hvad jeg stod tilbage med.

Denne forsoningstur er kun en ud af mange solstrålehistorier, der kan berettes om. Konkret forsoning mellem jøder og arabere finder altså sted den dag i dag og forhåbentlig vil endnu flere enkeltpersoner få lov til at opleve friheden ved forsoningen i fremtiden!

Medierne boomer med Muro, splid, krig mm. Det er en stor del af det, der foregår i vores verden anno 2010. Når mediernes spotlys rammer Israel, er det ikke mindst ulighederne mellem jøderne og arabere, der bliver sat fokus på. Men hvor bliver omtalen af forsoningen af?

Sidste forår var jeg ansat som volontør for den kristne organisation "Musalaha" i Israel. Musalaha er det arabiske ord for forsoning, hvilket netop er fokusområdet for organisationen.

Igennem mit ophold fik jeg bl.a. lov til at tilbringe flere dage sammen med unge messianske jøder og kristne arabere, som alle havde viljen til at lade sig forsones, hvilket i sig selv var enestående.

Det er nemlig det første og vigtigste skridt på forsoningens vej, som

kan føles meget besværlig.

På turen valgte teenagerne at tillægge deres identitet som kristne en større værdi end deres identitet som henholdsvis jøde eller araber. Derved skabte de den bedst mulige grobund for forsoning. Gud valgte at forsones sig med os "Men Gud viser sin kærlighed til os, ved at Kristus døde for os, mens vi endnu var syndere" (Rom 5,8). Vi kan også vælge at forsones os med vores fjender – det var netop, hvad teenagerne valgte.

Dermed er det ikke sagt, at det er en nem proces, for det vil det aldrig blive. Men det er et bevidst valg!

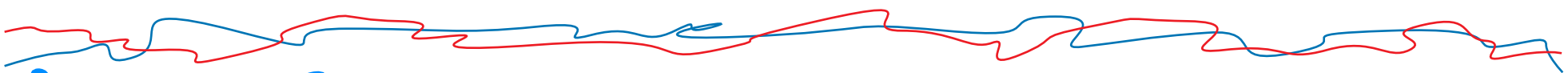
Fjendebilleder nedbrydes

For en del af teenagerne var det første gang, de fik sat et konkret ansigt på de såkaldte "fjender". Lige pludselig blev fjenden en jævnaldrende bror og kan han forenes med den almene stereotype af "fjenden", som er præget af negative associationer, fordomme og indre had?

Igennem undervisning, lovsang, sociale lege mm fik teenagerne skabt gode relationer på tværs af grupperne. I starten var de meget adskilt, men efterhånden fandt de ud af, at de lige så godt kunne spille fodbold med "fjenden"

Der var et par drenge, som absolut ikke ville sejle i kano med en af de "andre". Efter gentagne beklagelser kom de af sted og sejlede sammen. At se dem resten af turen, hænge op ad hinanden og altid sammen, frydede mit hjerte. Et virkeligt venskab opstod mellem dem – det var konkret forsoning!

For mig var det fantastisk at opleve de unges udvikling i løbet af turen. Mange fordomme, som igennem årene er blevet opbygget, blev nedbrudt. Synet på "de andre" blev radikalt ændret, på

Passion del 3

Dine DNA tråde er din passion

Passion kan være mange ting. Der er meget, vi kan være passioneret omkring.

For at IU skal blive ved med at eksistere er det livsvigtigt at du som IU'er ved, hvad du kan bidrage med, noget du er vildt passioneret omkring. Derved forbliver IU et sted, hvor det summer med liv og glæde – men nu også med aktiviteter, som du finder relevante. Det kunne være bestyrelsesarbejde i en lokalforening, holde møder om din sidste IU-rejse eller IU-oplevelse, være på frivillig stab eller være guide på en studietur til Israel eller en

europæisk storby!

Det fantastiske er at vi, når vi gør frivilligt arbejde udfra vores passion, kommer med energi og lyst til arbejdet. Det bedste af det hele er, at vi får ligeså meget energi, hvis ikke mere, når arbejdet er gjort. Det omvendte er også tilfældet: gør vi vores frivillige arbejde ud fra pligt, noget vi bør eller noget vi skal gøre, har vi ingen energi fra start, og bliver drænet for den energi, vi måtte have i os. Derfor er det livsvigtigt, at du, når du laver frivilligt arbejde, sætter fokus på, hvad din passion er, så du kan holde energiniveauet hele vejen.

Vejen derhen er at blive klar over,

hvad man er passioneret omkring. Den kan du finde via dine DNA tråde

Du skal bruge papir, dine DNA tråde (dem lavede du i sidste artikel), kuglepen og 11 min. med tid til at tænke over, hvad der "tænder" dig.

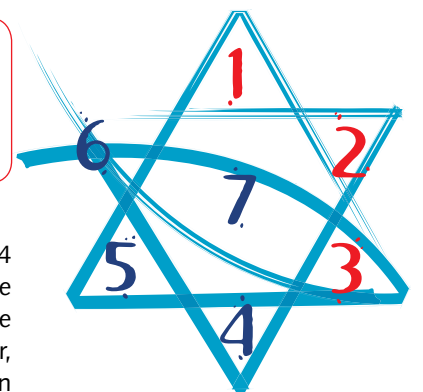
IUs ungdomssekretær Peter Madsen har fortalt mig sine DNA tråde: fællesskab, humor og opdagelse.

Dine DNA tråde kan du sammensætte med aktiviteter på alle mulige forskellige måder. Din opgave er at finde på 4 aktiviteter, der kan give IU en glæde og dig nogle relevante

passioneret arbejdsopgaver. De 4 aktiviteter skal udspringe af dine DNA tråde, f.eks Peters mulige aktiviteter: vandreture med venner, se en sjov film, fordybe sig i en bog.

I næste artikel, vil du høre om, hvordan du får søsat din passionsaktivitet.

Se mere: www.marianneleer.dk

DNA-TRÅDE ER ET SYMBOL PÅ ET ORD, SOM VIRKELIG GIVER DIG ENERGI. NÅR VI SÆTTER FLERE DNA-TRÅDE SAMMEN, KAN MAN VÆRE HELT PASSIONERET OMKRING EN OPGAVER. SE AVISEN FEBRUAR 2010 FOR EN NÆRMERE FORKLARING.

Israelsmissionens Unge
Vigtige informationer

IU kontoret:
Ydre Missions Hus,
Nørregade 14
6070 Christiansfeld

Tlf. 7456 2233
www.ung.israel.dk

Ungdomssekretær
Peter Madsen (ansv. s. 10-12)
unge@israel.dk - Tlf. 3029 2075
Volontørkoordinator
Lise Søndergaard - iu@israel.dk
Personlig assistent
Tobias N. Olesen - PA@israel.dk

IU-formand:
Peter Bach Nikolajsen
peterbach30@hotmail.com

Eventkoordinator:
Heine H. Nielsen
event@israel.dk

Projekter:
✧ Meet The People
✧ Forsoningsprojektet Musalaha
✧ Studenterarbejde i KFS/IFES
✧ Jews For Jesus